

Ο Γέρος Γεώργιος Λαζάρ Μοναστήρι Βαράτεκ (1846-1916)

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

A) Η ζωή του

Ο πιστός λαϊκός χριστιανός Γεώργιος Λαζάρ είναι το πρότυπο του αληθινού ρουμάνου προσκυνητού. Η ενάρετη γενικά ζωή του τον αναδεικνύει ένα μοναδικό φαινόμενο στην πνευματική ζωή της Εκκλησίας μας κατά την τελευταία αυτή εκατονταετηρίδα.

Ο γέρο-Γεώργιος Λαζάρ, όπως λέγεται μέχρι σήμερα, γεννήθηκε στην κοινότητα Σουγκάγκ της επαρχίας Άλμπα το έτος 1846. Όταν ήταν 24 ετών, οι γονείς του τον ενύμφευσαν και τον άφησαν κληρονόμο της περιουσίας των. Και έζησε με την γυναίκα του περίπου 20 χρόνια, αφού ευλογήθηκε από τον Θεό με πέντε παιδιά. Ζούσε αγία χριστιανική ζωή, με ευσυνειδησία στην εργασία, με προσευχή, με νηστεία και ελεημοσύνη. Η ενασχόλησής του ήταν η απόκτησις των αρετών.

Το έτος 1884 μετέβη να προσκυνήσει τον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου και παρέμεινε στα μοναστήρια της ερήμου του Ιορδάνου και του Σινά επί ένα χρόνο. Ύστερα ασκήθηκε επί ενάμισυ χρόνο στον Άθωνα και επέστρεψε στην πατρίδα του. Ακόμη έζησε πολλά χρόνια με την οικογένειά του και τακτοποίησε τα παιδιά του, ενώ το έτος 1890 ανεχώρησε ως προσκυνητής για τα μοναστήρια της Μολδαβίας.

Αφού προσκύνησε όλους τους ιερούς Τόπους, εγκαταστάθηκε οριστικά στην πόλι Πιάτρα της περιοχής Νεάμτς. Εκεί κατώκησε ο γέρο-Γεώργιος Λαζάρ σαν ένας αληθινός ερημίτης στο κωδωνοστάσιο του Μεγάλου Στεφάνου, που είναι στο μέσο της πόλεως, επί 26 χρόνια δηλ. μέχρι την μακαρία κοίμησίν του. Εκεί περνούσε

μόνος του με νηστεία και προσευχή, αψηφώντας τις διάφορες καιρικές συνθήκες.

Έτσι λοιπόν, δοξάζοντας με ευγνωμοσύνη τον Θεό, προεγνώρισε τον θάνατό του και ετελειώθη εν ειρήνη στο κελλί του, στις 15 Αυγούστου 1916, και ετάφη στο Κοιμητήρι της πόλεως. Το καλοκαίρι του 1934 τα λείψανά του τοποθετήθηκαν στο προαύλιο του μοναστηριού Βαρατέκ.

B) Έργα και λόγοι διδασκαλίας

1) Ο πιστός χριστιανός Γεώργιος Λαζάρ ήταν στην ζωή του ένας άνθρωπος προσευχής. Πάρα πολύ συχνά διάβαζε το ψαλτήρι. Από τη μικρή του ηλικία το έφερνε πάντα μαζί του και μιμούμενος την ζωή των πατέρων της ερήμου διάβαζε πάντοτε τους ψαλμούς, μέχρι που τους έλεγε όλους από στήθους.

2) Επιθυμώντας πολύ να προσκυνήσει τον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου, την άνοιξη του 1884 έβαλε το Ευαγγέλιο και το ψαλτήρι στο ντορβά του, τακτοποίησε τις δουλειές του σπιτιού του, πήρε το ραβδί του στο χέρι και ανεχώρησε για τα Ιεροσόλυμα. Μέχρι την Κωνσταντζα πήγε με τα πόδια και ύστερα με το πλοίο, ψιθυρίζοντας ακατάπαυστα τους ψαλμούς του Δαβίδ. Τέλος, όταν έφθασε στον Πανάγιο Τάφο, προσευχήθηκε με τόση πίστι και δάκρυα, ώστε επροκάλεσε τον θαυμασμό στους πάντας. Και παρέμεινε στα Ιεροσόλυμα 40 ημέρες.

3) Έλεγαν αργότερα οι μαθηταί του, ότι φλογιζόμενος από τον πόθο να γνωρίσει την άσκησι των μοναχών του Ιορδάνου, πήγε να προσκυνήσει όλα τα μοναστήρια της ερήμου της Ιουδαίας και της κοιλάδος του Ιορδάνου. Πρωτύτερα μετέβη με πολλούς προσκυνητάς σ' ένα φημισμένο ησυχαστή, που αγωνιζόταν στη σπηλιά του αγίου Ξενοφώντος. Ο ησυχαστής τότε έδινε τροφή σ' ένα λιοντάρι στην είσοδο της σπηλιάς. Κατόπιν, αφήνοντας ελεύθερο για την έρημο το λιοντάρι, εφώναξε με τ' όνομά του τον γέρο-Γεώργιο, λέγοντάς του:

— Αδελφέ Γεώργιε, έλα και μη φοβάσαι. Εύχομαι να έχης πάντα την πίστι σου προς τον Χριστό και την ακοή σου στα αυτιά του Κυρίου Σαββαώθ. Γνωρίζω την αγάπη σου και τον ζήλο της καρδιάς σου, με τον οποίο υπηρετείς τον Κύριο σε όλη τη ζωή σου. Λοιπόν, προσκύνησε για ένα διάστημα τα μοναστήρια της Παλαιστίνης με νηστεία και προσευχή και όταν το Άγιο Πνεύμα θα σε πληροφορήσει, έρχεσαι πάλι προς εμένα.

4) Με την ευλογία αυτού του ησυχαστού επέρασε ο γέρο-Γεώργιος στα μοναστήρια της Παλαιστίνης ένα χρόνο. Σε κάθε μοναστήρι παρέμεινε επί ένα μήνα. Την ημέρα βοηθούσε στο πότισμα των κήπων και την νύκτα διάβαζε το ψαλτήρι στην εκκλησία και έλεγε την νοερά προσευχή. Κατόπιν αναχωρούσε σ' άλλο μοναστήρι. Έτσι ασκήθηκε ο γέροντας στη νηστεία, την προσευχή και την σιωπή, άγνωστος σ'

όλους. Ύστερα επέστρεψε στον καλό του διδάσκαλο τον ησυχαστή.

5) Τον υποδέχτηκε με αγάπη ο ησυχαστής και τον ρώτησε:

— Αδελφέ Γεώργιε, πώς αισθάνεται το πνεύμα σου;

— Καλά, με την ευχή σου, πάτερ.

— Να ξέρης, αδελφέ, ότι εσύ δεν είσαι καλεσμένος να γίνης καλόγερος, αλλά θα κάνης μια άσκησι δυσκολώτερη από ένα μοναχό. Διότι θα ζήσης πηγαίνοντας από τόπο σε τόπο με προσευχή, νηστεία και πολλή κακοπάθεια. Αλλά θα έχης αδιάκοπα την μνήμη του Θεού. Η Χάρις του θα είναι πάντα μαζί σου και θα νικάς όλους τους πειρασμούς των δαιμόνων. Περιουσία στον κόσμο να μη αποκτήσης. Να τιμάς τους ιερείς και τους μοναχούς, να συμβουλεύης τους λαϊκούς, να βοηθάς όσο μπορείς τους πτωχούς, να προσεύχεσαι στην εκκλησία ημέρα-νύκτα και έτσι θα σωθής.

— Και πώς θα μπορέσω να εκτελώ όλα αυτά, ενώ είμαι αδύνατος;

— Πήγαινε στην έρημο, όπου δεν υπάρχει ανθρώπινο πρόσωπο να σε ιδή και νήστευε 40 ημέρες. Και για την αδυναμία της φύσεώς σου να πάρης μαζί σου λίγο ψωμί και νερό. Αλλά να έχης πολλή προσοχή, διότι πολλούς πειρασμούς και διαβολικές φαντασίες θα πάθης. Όταν με το καλό τελειώσης αυτές τις ημέρες θα λάβης μεγάλη χάρι από τον Θεό και θα νικήσης όλες τις παγίδες του πονηρού διαβόλου.

6) Αφού διαπέρασε ο καλός ασκητής τον Ιορδάνη μόνο με το Ευαγγέλιο και το ψαλτήρι στον ντορβά του, νήστευσε στην έρημο 40 ημέρες, με προσευχή αδιάλειπτη και με ενίσχυσι στο σώμα πότε-πότε με λίγη τροφή. Αλλά αυτές τις ημέρες έπαθε πολλούς πειρασμούς. Μερικές φορές τον τρόμαζε ο εχθρός με φανταστικά θηρία και φαρμακερά φίδια. Άλλοτε τον ταλαιπωρούσαν με την πείνα, την δίψα, με τον καύσωνα και ιδιαίτερα με τα κουνούπια και με κάθε είδους έντομα. Όμως αυτός με την βοήθεια του Θεού απ' όλα αυτά λυτρωνόταν.

Κάποια ημέρα του πέταξε ο εχθρός τον σκούφο που φορούσε, για να του θολώσει την προσευχή. Τότε αυτός υποσχέθηκε στον Θεό ότι θα ζήση το υπόλοιπο της ζωής του με το κεφάλι ακάλυπτο. Μια άλλη ημέρα του πήρε τις αρβύλες και τις εξαφάνισε. Από τότε ο γενναίος αγωνιστής βάδιζε σ' όλη την ζωή του ξυπόλυτος. Μια άλλη φορά του εμφανίστηκε ο σατανάς με την μορφή ανθρώπου, του έδειχνε και του έλεγε:

— Γέρο-Γεώργιε, βλέπεις την αυλακιά αυτή;

— Ναι, την βλέπω, απάντησε ο ασκητής.

— Είναι ευθεία;

— Ναι, είναι ευθεία.

Να! Έτσι είναι και η πίστις σου προς τον Θεό, του είπε ο εχθρός, θέλοντας με αυτόν τον τρόπο να τον ρίξη στο αμάρτημα της υπερηφανείας.

Αλλά ο γέρο-Γεώργιος σφραγίσθηκε με το σημείο του Τιμίου Σταυρού, και ο

διάβολος έγινε άφαντος από κοντά του.

7) Αφού συμπληρώθηκαν 40 ημέρες, ο γέρο-Γεώργιος επήγε πάλι στον ησυχαστή της ερήμου. Τότε ο ερημίτης τον ασπάσθηκε και του είπε:

— Αδελφέ Γεώργιε, επειδή νίκησες τον εχθρό και δεν σε πλάνησε με τις παγίδες του, ιδού σου δίνει ο Θεός το χάρισμα της καθαρής προσευχής και την πνευματική δύναμη στον αγώνα σου. Διότι σε όλη την ζωή σου θα βαδίζης ξυπόλυτος και χωρίς καπέλλο στο κεφάλι, αλλά ούτε από κρύο ούτε από ζέστη ούτε από ασθένεια θα υποφέρης.

Κατόπιν ο γέρο-ασκητής έβαλε μετάνοια στον διδάσκαλό του, επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ, προσκύνησε τον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου, έλαβε τα Πανάχραντα Μυστήρια και ανεχώρησε για το Άγιον Όρος του Άθωνος. Εδώ διέτριψε ακόμη ένα διάστημα, προσκυνώντας όλα τα ιερά σκηνώματα και αναζητώντας οσίους μοναχούς από τα κοινόβια και τις σπηλιές. Κατόπιν αφού πήρε απ' όλους ευλογία, επέστρεψε στην οικογένειά του.

8) Έλεγαν οι μαθηταί του ότι ο γέρο-Γεώργιος δεν έμεινε πολύ καιρό στο Σουγκάγκ, στην πατρίδα του. Αφού εκανόνισε τις οικογενειακές του υποχρεώσεις, έφυγε ως προσκυνητής για τα μοναστήρια και τις σκήτες. Σκεπασμένος με μια προβειά, ξυπόλυτος, χωρίς σκούφο, με το ψαλτήρι στην μασχάλη και το ραβδί στο χέρι, ο καλός προσκυνητής μετέβαινε από χωριό σε χωριό, από μοναστήρι σε μοναστήρι, λέγοντας την καρδιακή ευχή και τους ψαλμούς του Δαβίδ. Την ημέρα οδοιπορούσε ενώ το βράδυ, έμενε σ' ένα τόπο, κοντά στην εκκλησία του χωριού. Αφού αναπαύοταν μερικές ώρες, έμπαινε στην εκκλησία και προσευχόταν εκεί μόνος του με την νοερά προσευχή μέχρι το πρωί. Κατόπιν αναχωρούσε για πιο πέρα. Έτσι αγωνίσθηκε ο γέρο-Γεώργιος τρία χρόνια, διερχόμενος την Τρανσυλβανία και Μουντένια, προσευχόμενος στις εκκλησίες και τα μοναστήρια ως ένας αληθινός προσκυνητής της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας.

9) Το έτος 1890 ο γέρο-Γεώργιος πήγε να προσκυνήσει και τα μοναστήρια της Μολδαβίας και παρέμεινε λίγο καιρό σε κάθε ένα τόπο. Κατόπιν εγκαταστάθηκε οριστικά στην εκκλησία του αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, που είναι στο χωριό Πιάτρα της περιοχής Νεάμτς, κτισμένη από τον ηγεμόνα Στέφανο τον Μέγα. Έζησε στο καμπαναριό της εκκλησίας 26 χρόνια με σκληρή άσκησι, ως ένας πραγματικός στυλίτης και ησυχαστής στο κέντρο της κοσμικής κοινωνίας, αγαπώμενος απ' όλους και προσευχόμενος για όλους.

10) Η άσκησις του γέροντα Γεωργίου, κατά τις μαρτυρίες των μαθητών του αρχιμ. Μηνά και Πρωτοσυγκέλλου Δαμασκηνού Τροφίν από το μοναστήρι Νεάμτς, ήταν η εξής:

Το πρωί αναχωρούσε με το ραβδί στο χέρι και με το ψαλτήρι στην μασχάλη και

πήγαινε σε μερικές οικογένειες που τον καλούσαν να τους επισκεφθή, λέγοντας απέξω τους ψαλμούς. Από τα χρήματα που του έδιναν για ελεημοσύνη, αγόραζε πάρα πολλά ζεστά ψωμιά από τους φούρνους και το απόγευμα, όταν επέστρεφε, τα εμοίραζε στους πτωχούς και ζητιάνους της πόλεως που τον περίμεναν μπροστά στο καμπαναριό. Σε μερικούς έδινε ψωμί, σε άλλους χρήματα, και δεχόταν όλους τους πιστούς με πολύ αγάπη. Κατόπιν ανέβαινε στο καμπαναριό μόνος του με το ψαλτήρι του. Εκεί ασχολείτο με την προσευχή του Ιησού μέχρι το βράδυ. Μετά την δύση του ηλίου έτρωγε λάχανα βραστά και αναπαυόταν.

Στις 11 την νύκτα ο γέροντας κατέβαινε από τον πύργο, κλεινόταν μέσα στην εκκλησία και προσευχόταν εκεί μόνος, άγνωστος απ' όλους, μέχρι τα χαράματα. Κατόπιν έβγαινε από την εκκλησία και πήγαινε να εύρη χρήματα για να αγοράση ψωμί για τους πτωχούς.

11) Το ψαλτήρι ήταν το προσφιλέστερο βιβλίο της προσευχής του. Το ήξερε όλο απέξω και το έλεγε τακτικά κάθε ημέρα. Στον δρόμο απήγγελε τους ψαλμούς με φωνή δυνατή και αργά, λέγοντας:

— Τώρα ν' αρχίσουμε, αγαπητοί, με την προσευχή του πρώτου καθίσματος. Αφού τελείωνε, πρόσθετε: Τώρα ας αρχίσουμε, αγαπητοί, με την προσευχή του δεύτερου καθίσματος! Έτσι συνέχιζε μέχρι τέλους το ψαλτήρι του. Κατόπιν εμοίραζε ελεημοσύνες και ανέβαινε πάλι στον πύργο του.

12) Έλεγαν οι μαθηταί του γέροντα ότι όλοι οι άνθρωποι της πόλεως και των περιχώρων τον γνώριζαν και ωφελούντο από την αγία ζωή του. Νέοι και γέροντες, πτωχοί και πλούσιοι, όλοι μαζί τον αποκαλούσαν από κοινού «Ο παππούς Γεώργιος». Όταν περνούσε από το χωριό ή τον δρόμο, μερικοί του ασπάζοντο το ψαλτήρι, άλλοι του έδιναν ελεημοσύνη για να προσεύχεται γι' αυτούς, τα παιδιά σταματούσαν από τα παιχνίδια των, τα ζώα του κάμπου στέκονταν για λίγο λόγω της συρροής του κόσμου, ενώ τα σκυλιά ουδέποτε γάβγιζαν μπροστά του. Πολλοί χριστιανοί τον ξεπροβοδούσαν, πηγαίνοντας με ευλάβεια πίσω του και ακούοντας τους ψαλμούς που έψαλλε.

13) Έλεγαν οι μαθηταί του γέροντα ότι η κατανυκτικώτερη προσευχή του ήταν η νυκτερινή, την οποία έκανε στην εκκλησίας επί 30 χρόνια. Την τάξι αυτή την διατήρησε οπουδήποτε πήγαινε με πολλή ευλάβεια. Ήταν πύρινη η προσευχή του και την επιτελούσε μυστικά χωρίς να το γνωρίζη ο κόσμος.

14) Ο μαθητής του, ο πρωτοσύγκελος Δαμασκηνός Τροφίν από το μοναστήρι Νεάμτς, έλεγε τα εξής:

— Επειδή καταγόμουν από το ίδιο χωριό με τον γέρο-Γεώργιο, ερχόταν αυτός συχνά στο σπίτι μας. Μια ημέρα, τότε που ήμουν 15 ετών, είπε ο γέροντας στον πατέρα μου:

— Αγαπητέ, άφησε το παιδί να προσεύχεται στην εκκλησία μαζί μου.

— Το αφήνω, γέροντα Γεώργιε. Και πηγαίνουμε μαζί στην ηγεμονική εκκλησία του αγίου Ιωάννου.

Την νύκτα στις 11 άνοιγε την εκκλησία και εμείς την κλειδώναμε από μέσα. Εμένα μ' έστελνε στο αναλόγιο να διαβάζω το Ωρολόγιο, ενώ αυτός έμενε στον νάρθηκα. Στεκόταν εκεί ακίνητος, ξυπόλητος στο πέτρινο δάπεδο, με τα χέρια υψωμένα και προσευχόταν επί δύο ώρες. Εγώ κοίταζα κρυφά να ιδώ πώς προσευχόταν, αλλά δεν καταλάβαινα τι έλεγε. Ύστερα έλεγε δυνατά μερικά καθίσματα του ψαλτηρίου, κατόπιν άφηνε το ψαλτήρι και σε κάθε άγιο του Ωρολογίου, έλεγε αυτή την σύντομη προσευχή:

— Άγιε οσιώτατε πάτερ...πρέσβευε τω Θεώ, υπέρ εμού του αμαρτωλού.

Στην συνέχεια άρχισε να μνημονεύη τους ανθρώπους που του έδωσαν ελεημοσύνες την προηγούμενη ημέρα, χωρίς να λησμονή κανέναν, δεδομένου ότι τους εμνημόνευε απέξω. Για κάθε ένα όνομα έκανε μια μετάνοια και έλεγε αυτή την προσευχή.

— Παναγία Τριάς, ελέησον τον τάδε, που ελέησε εμένα τον αμαρτωλό!

Κατόπιν έβαζε την προβειά, το ψαλτήρι και το ραβδί του στο αναλόγιο κοντά και άρχιζε να κάνη μετάνοιες με την ευχή του Ιησού περισσότερο από μια ώρα. Και όταν επλησίαζε να φωτίση η ημέρα, ερχόταν κοντά μου και μου έλεγε:

— Τώρα άντε να πηγαίνουμε, αγαπητέ!

15) Τον χειμώνα το χιόνι και οι παγετοί του έλειωναν τα γυμνά πόδια του ενώ το καλοκαίρι υπέφερε από την τρομερή ζέστη. Και όμως ο γέρο-Γεώργιος, καθώς έλεγαν οι πατέρες, δεν αρρώστησε ποτέ, διότι η Χάρις του Κυρίου ήταν πάντοτε μαζί του.

16) Όταν ήταν στην Τρανσυλβανία, ανέβηκε τον χειμώνα στα Καρπάθια όρη, στην σκήτη Ιλαμομιτσιοάρα. Όταν είδε ότι η εκκλησία δεν είχε θερμάστρα, είπε στον ηγούμενο:

— Πώς μένετε στην εκκλησία χωρίς φωτιά;

— Δεν έχουμε χρήματα να αγοράσουμε σόμπα, απάντησε ο ηγούμενος, θαυμάζοντας την άσκησί του. Τότε αμέσως ο γέρο-Γεώργιος αγόρασε μια σόμπα, εσωτερικά χτισμένη με πηλό, από την Σινάια και την επήγε στην σκήτη.

17) Σαν πέρασε κάποτε από ένα χωριό σε καιρό χειμώνος, τον είδαν οι άνθρωποι ξυπόλυτον και του είπαν:

— Γέρο-Γεώργιε, θέλεις να σου αγοράσουμε εμείς ένα ζευγάρι τσαρούχια;

— Αφήστε, αγαπητοί, απάντησε ο γέροντας, διότι τα πόδια μου είναι πολύ ζεστά σαν τα δικά σας.

18) Σε κάθε μοναστήρι που επισκεπτόταν, έμενε μια εβδομάδα, κρατώντας το ιερό

τυπικό του απaráλλακτο και ασχολούμενος με πνευματικές συνομιλίες με οσίους πατέρας. Τα προσφιλέστερα μοναστήρια που μετέβαινε ήταν: Η Μπιστρίτσα, το Νεάμτς, η Συχάστρια, η Σύχλα, η Αγαπία, το Βατάτεκ και το Νεκίτ.

19) Η φήμη της ασκήσεώς του είχε φθάσει μέχρι το άλλο μέρος των συνόρων της Μολδαβίας. Γι' αυτό έρχονταν πολλοί να του ζητήσουν ωφέλιμες συμβουλές, άλλοι να τον παρακαλέσουν να προσευχηθή γι' αυτούς και άλλοι του ζητούσαν ελεημοσύνη. Και ο γέροντας, πράος στο πρόσωπο, γλυκός στη φωνή, σοφός στα λόγια και ταπεινός στην καρδιά όλους τους ανέπαυε και τους οικοδομούσε πνευματικά.

20) Έρχονταν ακόμη στον γέρο-Γεώργιο νέοι από την Τρανσυλβανία και Μολδαβία που επιθυμούσαν να υπηρετήσουν τον Χριστό. Και αυτός, προικισμένος με το προορατικό χάρισμα, μερικούς τους έστελνε στα μοναστήρια της Μολδαβίας ή στο Άγιον Όρος, ενώ άλλους τους έστελνε στα σπίτια των. Τους περισσότερους από τους μαθητάς του τους είχε στο μοναστήρι Νεάμτς, ενώ από τις μοναχές στα μοναστήρια Αγαπία και Βαρατέκ. Και όλα τα πνευματικά του παιδιά έγιναν αγιασμένοι μοναχοί.

21) Κάποτε τον ερώτησε ένας νέος από το Ζάρνεστ:

— Γέρο-Γεώργιε, θέλω να γίνω μοναχός. Σε ποιο μοναστήρι να πάω;

— Άκουσε, αγαπητέ, εάν θέλεις να σωθής, πήγαινε εκεί όπου υπάρχουν πολλοί πειρασμοί.

22) Μία άλλη φορά, τον ερώτησε ο μαθητής του Δημήτριος Τροφίν από το Πιάτρα-Νεάμτς:

— Γέρο-Γεώργιε, αποφάσισα να πάω στο Άγιον Όρος. Τι συμβουλή μου δίνεις;

— Αγαπητέ, μην πηγαίνεις στο Άγιον Όρος. Μπορείς να είσαι και εδώ καλός μοναχός. Πήγαινε στην σκήτη Συχάστρια. Εκεί είναι ένας ενάρετος ηγούμενος και οι αδελφοί κάνουν μεγάλους πνευματικούς αγώνες. Τον άκουσε ο μαθητής και αξιώθηκε αργότερα να γίνη περίφημος Πνευματικός.

23) Άλλοι δύο μαθηταί του γέροντα, ονόματι Ιωάννης και Κων/νος Παβαλούκα, που ήταν εργάται από την κοινότητα Μπρέτσκου, τον ερώτησαν:

— Γέρο-Γεώργιε, θέλουμε να γίνουμε και οι δύο μοναχοί. Δωρίζουμε στα μοναστήρια και την περιουσία μας που αποτελείται από 500 πρόβατα. Σε ποιο μοναστήρι να πάμε;

— Αγαπητοί, πηγαίνετε στο μοναστήρι Νεάμτς. Εκεί θα βρήτε την σωτηρία σας.

24-25) Μερικές φορές αποσυρόταν στο μοναστήρι Συχάστρια, όπου ηγούμενος ήταν ένας από τους μαθητάς του, ο πρωτοσύγκελος Ιωαννίκιος Μορόι. Την νύκτα

προσευχόταν και διάβαζε το ψαλτήρι σ' ένα απόκρυφο τόπο στο βουνό Τατσιουνε.

26) Κάποτε ανέβηκε ο γέρο-Γεώργιος στην σκήτη Σύχλα με πολλούς πατέρες από την Συχάστρια. Ο γέροντας πήγαινε μπροστά, λέγοντας μυστικά την νοερά προσευχή. Ξαφνικά σκόνταψε και κόντεψε να πέση κάτω. Τότε στράφηκε προς τους πατέρας και τους είπε:

— Βλέπετε τι μου συνέβη; Λίγο μόνο άφησα την προσευχή και η Χάρης του Θεού αμέσως με άφησε. Κατέβηκα με την σκέψι μου εδώ κάτω στα γήινα και κινδύνευσα να πέσω. Γι' αυτό ο νους πρέπει να είναι πάντοτε υψηλά στον Θεό.

27) Για την θαυμαστή εργασία της προσευχής δεν έλεγε τίποτε σε κανέναν. Μόνο στην μεγαλύτερη κόρη του, την Άννα, εδίδαξε την νοερά προσευχή, όταν ζούσε με την οικογένειά του. Γι' αυτή την ευχή έλεγε η κόρη του:

— Επαναλάμβανα πάντοτε την προσευχή «Κύριε Ιησού...» όπως με είχε διδάξει ο πατέρας μου αλλά δεν μπορούσα να την λέγω με προσοχή. Ο νους μου διασκορπιζόταν πάντοτε, αλλά δεν προσευχόμουν όλη την ημέρα. Γι' αυτό ήμουν λυπημένη και παρακαλούσα τον Θεό να μου δώσει το δώρο της προσευχής. Κάποτε, περνώντας δίπλα από μια τρωίτσα* προσκύνησα μπροστά της με πολλή πίστι. Εκείνη την στιγμή αισθάνθηκα ότι μια δύναμις εμπήκε μέσα στην καρδιά μου. Από τότε ο νους μου κατέβηκε στην καρδιά και προσεύχομαι πάντοτε με ανέκφραστη χαρά και θερμότητα.

28) Έλεγαν οι μαθηταί του γέροντα Γεωργίου, ότι κάποτε, όταν προσευχόταν κατά την συνήθειά του μέσα στην εκκλησία, του εμφανίστηκε ο σατανάς μπροστά του και τον ερώτησε με οργή:

— Τι κάνεις εσύ εδώ;

— Προσεύχομαι στον Θεό, απάντησε ο γέροντας ατάραχος. Καλά κάνεις, απάντησε ο εχθρός και εξαφανίσθηκε.

29) Μια άλλη φορά έλεγε ο γέροντας στους μαθητάς του:

— Κάποια Κυριακή, όταν γύριζα από την εκκλησία, είδα στην ταβέρνα του χωριού πολλούς ανθρώπους να πίνουν και μεταξύ αυτών πολλούς διαβόλους, τους οποίους είχα ίδη και άλλη φορά σε διαφορετικό μέρος.

30) Έλεγαν γι' αυτόν ότι, εάν του έδιναν καμμιά ελεημοσύνη περισσότερη από ένα λεί, δεν ήθελε να την πάρη και με πραότητα τους έλεγε:

— Αγαπητοί, δώστε τα στους πτωχούς, διότι έτσι μας διέταξε ο Θεός.

31) Κάποτε ήλθε σ' αυτόν μια χήρα γυναίκα, και του είπε κλαίγοντας:

— Γέρο-Γεώργιε, είμαι μια χήρα γυναίκα, έχω πέντε παιδιά στο σχολείο και δεν έχω ούτε ένα λεί.

— Πόσα έχεις ανάγκη; Την ρώτησε ο γέροντας.

— Μου χρειάζονται εκατό λεί (400 δρχ.).

Τότε αυτός της έδωσε όλα όσα είχε πάρει ελεημοσύνη από τους ανθρώπους εκείνη την ημέρα.

32) Έλεγαν οι γέροντες συμπατριώται του, ότι τον χειμώνα, οσηδήποτε παγωνιά και να είχε, ο γέρο-Γεώργιος βάδιζε αργά στον δρόμο με τους χιονοστροβίλους και τις χιονοστιβάδες απαγγέλοντας το ψαλτήρι απέξω. Όταν περνούσε δίπλα από αρτοποιεία, έμπαινε μέσα και πλησίαζε τα πόδια του στη φωτιά για να λειώση ο πάγος από τα δάκτυλά του. Και κατόπιν αναχωρούσε προσευχόμενος.

33) Κάπου-κάπου τον ρωτούσαν οι μαθηταί του:

— Πότε θα πεθάνης, γέρο-Γεώργιε;

— Αγαπητοί, εσείς γνωρίζετε πότε; Όταν θα γίνη αναταραχή στον κόσμο, θα είναι μεγάλη εορτή και θα κτυπούν όλες οι καμπάνες της χώρας, τότε θα πεθάνω.

34) Στις 15 Αυγούστου 1916, τότε που εορτάζουμε την Κοίμησι της Θεοτόκου, την ώρα που ο καμπανάρης της ηγεμονικής εκκλησίας του αγίου Ιωάννου στο χωριό Πιάτρα-Νεάμτς ανέβαινε στο καμπαναριό να κτυπήση τις καμπάνες για την γενική επιστράτευσι, ο γέρο-Γεώργιος Λαζάρ ήταν κατάκοιτος στο κελλί του με το ψαλτήρι δίπλα του. Εκείνη λοιπόν την στιγμή ο ευλαβέστατος προσκυνητής Γεώργιος παρέδωσε την ψυχή του στα χέρια του Ιησού Χριστού.

* Ξύλινο προσκυνητάρι, το οποίο στηρίζεται σ' ένα πάσσαλο, έχει στέγη και μέσα ένα μεγάλο σταυρό.

Ιερομονάχου Ιωαννικίου Μπάλαν
Ρουμάνικο Γεροντικό
Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»

Πηγή: impantokratoros.gr